

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200018
Dátum vydania rozhodnutia: 28. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:3019200018.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): TEOTIHUACAN, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Trieda KVP 1, Košice, IČO: 47 762 900, zastúpeného: BENČÍK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, s.r.o., sídlom Prešov, Františkánske námestie 4, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/10/2019 zo dňa 16. júla 2019, ECLI:SK:KSTN:2019:3019200018.4, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102201963/2018 zo dňa 8. novembra 2018, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Na základe výsledkov daňovej kontroly zameranej na dodržiavanie zákona č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) vydal Daňový úrad Trenčín, pobočka Partizánske (ďalej len „správca dane“) rozhodnutie č. 101365803/2018 zo dňa 16.07.2018 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej len „daňový poriadok“) o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie máj 2016 rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) v sume 61.334,34 €, keď mu neuznal uplatnené odpočítanie z faktúr od dodávateľa Newfields, s.r.o., IČO: 36 837 954 (ďalej aj „dodávateľ“).

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 102201963/2018 zo dňa 08.11.2018 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) postupujúc podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na skutkové zistenia správcu dane, podľa ktorých nebolo v konaní preukázané reálne uskutočnenie zdanielných obchodov deklarovaným dodávateľom. Neboli predložené žiadne dôkazy o vykonaní reklamných služieb týmto dodávateľom v súvislosti s organizáciou koncertu skupiny Elán dňa 11.05.2016 v Banskej Bystrici, ktoré sú pri podobnej aktivite štandardné (mediálny plán, fotokópia letákov, billboardov, atď.), podľa verejne dostupných informácií k podujatiu žalobca nebol uvedený medzi reklamnými partnermi, bývalý konateľ dodávateľskej spoločnosti R. S. len potvrdil vykonanie reklamných služieb, avšak žiadne konkrétne doklady ani informácie neposkytol, žalobca ani jeho dodávateľ neuviedli, čo bolo predmetom fakturovanej spolupráce a súčinnosti v zmysle zmluvy, neboli predložené žiadne listinné ani iné dôkazy o jej plnení, prenájom luxusného vozidla v posudzovanom zdaňovacom období taktiež nebol preukázaný. Žalovaný poukázal na to, že dodávateľská spoločnosť zanikla v dôsledku zlúčenia, pričom v čase vydania preskúmaného rozhodnutia mala už piateho právneho nástupcu, ktorý je nekontaktný a preto nebolo možné u dodávateľa preveriť deklarované obchody.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote všeobecnú správnu žalobu Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) a navrhol toto rozhodnutie, spolu s rozhodnutím správcu dane, zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

4. Žalobca v správnej žalobe namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a nedostatočne zistený skutkový stav, napriek tomu však na základe vykonaného dokazovania a proti záverom preskúmaného rozhodnutia vyslovil presvedčenie, že dôkazné bremeno uniesol a preukázal oprávnenosť odpočítania dane. Pochybnosti správcu dane o pravdivosti a úplnosti predložených dokladov označil žalobca za neopodstatnené a nepodložené, poukázal na predloženú rámcovú zmluvu o reklame, zmluvu o spolupráci a súčinnosti a o prenájme vozidla s dodávateľom a tiež na skutočnosť, že konateľ dodávateľskej spoločnosti potvrdil vykonanie reklamných služieb, poskytnutie spolupráce a súčinnosti, ako aj vystavenie faktúr aj ich úhradu. Skutočnosť, že si nevedel spomenúť na niektoré konkrétne reklamné činnosti, nemôže byť podľa žalobcu na jeho ťarchu. Mal za to, že na neho nie je možné prenášať zodpovednosť za konanie iného daňového subjektu a tvrdil, že žalovaný nesprávne zohľadňoval zánik dodávateľa v dôsledku zlúčenia s inou spoločnosťou. Poukázal tiež na to, že dodávateľ reklamnú kampaň zabezpečoval cez spoločnosť Istro production s.r.o., vo vzťahu ku ktorej navrhol doplniť dokazovanie, ktorým návrhom však nebolo vyhovené.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu správnej žaloby zotrval na skutkových zisteniach a právnych záveroch uvedených v preskúmanom rozhodnutí a navrhol správnu žalobu zamietnuť.

6. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 16.07.2019 rozsudok, ktorým správnu žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

7. V odôvodnení rozsudku správny súd k neuznaniu odpočítania dane z faktúr od dodávateľa konštatoval, že žalobca síce predložil formálne doklady k uplatnenému nároku, avšak správca dane mal dôvodné pochybnosti o reálnom dodaní fakturovaných služieb, najmä s ohľadom na svedeckú výpoveď konateľa dodávateľskej spoločnosti R. S., ktorý nevedel nič konkrétne uviesť o fakturovaných službách, nevedel popísať spoluprácu v zmysle predložených zmlúv ani obsah reklamnej činnosti, taktiež nevedel aké vozidlo malo byť žalobcovi prenájaté, kto bol jeho vlastníkom, nepredložil žiadne dôkazy k svojim tvrdeniam. Správny súd poukázal na to, že žalobca po oboznámení pochybností správcu dane nepredložil žiadne ďalšie dôkazy.

8. Správny súd zdôraznil, že správca dane vykonal dokazovanie k spoločnosti Istro production s.r.o. a na jeho základe nedošlo k vyvráteniu pochybností, práve naopak. Poukázal na to, že ani konateľ dodávateľa neoznačil uvedenú spoločnosť ako subdodávateľa. Žalovaný podľa správneho súdu dôvodne upozorňoval i na cenový rozdiel pri fakturovaní reklamnej kampane spoločnosťou Istro

production s.r.o. žalobcovmu dodávateľovi a následne žalobcovi jeho dodávateľom, ako i na to, že žalobca na predložených dôkazoch o reklamnej kampani nikde nie je uvedený ako reklamný partner.

9. Námietku žalobcu, že daňové orgány prenášali na žalobcu zodpovednosť za konanie jeho dodávateľa, bola podľa správneho súdu nedôvodná, pretože správca dane požadoval len preukázanie reálnosti deklarovaného obchodu a bolo na žalobcovi, aby okrem predložených dokladov, ktoré správca dane spochybnil, zaobstaral i ďalšie dôkazy o konkrétnej spolupráci s dodávateľom.

III.

Konanie na kasačnom súde

10. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP pre nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, pričom navrhol jeho rozsudok zmeniť alebo zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ v sťažnostných bodoch v podstate zopakoval tvrdenia zo správnej žaloby, že si vlastnú dôkaznú povinnosť splnil predložením zmlúv a objednávok, pričom vykonanie reklamných služieb a poskytnutie spolupráce a súčinnosti, ako aj vystavenie faktúr pre sťažovateľa a ich úhradu bezhotovostným spôsobom, potvrdil i konateľ dodávateľa R. S.. Týmito dôkazmi sa podľa sťažovateľa správny súd nezaoberal a stotožnil sa len s tvrdeniami správcu dane a žalovaného. Podľa neho skutočnosť, že konateľ dodávateľa nevedel nič konkrétne uviesť o fakturovaných službách, nemohol sťažovateľ nijakým spôsobom ovplyvniť a nemôže za to niesť zodpovednosť.

12. Sťažovateľ označil napadnutý rozsudok za rámcový, arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nakoľko sa podľa jeho názoru správny súd kvalifikovaným spôsobom nevysporiadal so žalobnými bodmi, ale sa len stotožnil s argumentami žalovaného. Sťažovateľ tvrdil, že správny súd spolu s daňovými orgánmi prenáša na sťažovateľa dôkaznú povinnosť vo vzťahu k preukázaniu skutočností, ktoré nie sú v sťažovateľovej dispozícii, ale v dispozícii jeho dodávateľa, čo je podľa jeho názoru v rozpore s Daňovým poriadkom. Sťažovateľ zopakoval, že dokladmi preukázal reálne poskytnutie služieb a uniesol vlastné dôkazné bremeno a preto zastal názor, že nemôže byť sankcionovaný vyrubení rozdielu dane za iný daňový subjekt.

13. Sťažovateľ zopakoval i námietku o nevykonaní dokazovania o daňovom konaní v dostatočnej miere a uviedol, že okrem dokazovania vo vzťahu k spoločnosti Istro production, s.r.o. navrhoval aj vykonanie ďalších dôkazov na ustálenie skutkového stavu, čo podľa neho správca dane nevykonával. Sťažovateľ však neuviedol, o aké dôkazné návrhy sa malo jednať. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Sžf/41/2013 zo dňa 28.05.2015, parafrázujúc jeho závery v tom zmysle, že ak daňový subjekt vyčerpal vlastné dôkazné bremeno a disponuje materiálnym plnením, má k tomu zodpovedajúci daňový doklad (faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny tovaru, služby od určitého dodávateľa), dôkazné bremeno znáša správca dane.

14. Žalovaný navrhol kasačnú žiadosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Relevantná právna úprava

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,²⁾
<<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2009/563/20210801>>

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane pri správe daní c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa ods. 2 správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 46 ods. 5 Daňového poriadku ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

V.

Právne závery kasačného súdu

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý prešiel výkon súdnictva aj vo veciach kasačných sťažností, v ktorých bol do 31.07.2021 príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 11 písm. h/ SSP), ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná a preto podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť zamietol.

16. Kasačný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nebolo nanovo posudzovať všetky otázky, ktoré sa v ktoromkoľvek štádiu konania vyskytli alebo mohli vyskytnúť, ale pripadlo mu posúdiť sťažnostné body, ktorými bol viazaný. V ich rozsahu bolo predmetom kasačného konania predovšetkým zodpovedanie otázky, či správny súd po právnej stránke správne vyhodnotil otázku rozloženia dôkazného bremena medzi správcu dane a sťažovateľa a v nadväznosti na to či sťažovateľ predloženými dôkazmi preukázal, že služby fakturované dodávateľom skutočne prijal a použil ich na svoje zdaniteľné obchody, čo sú základné hmotnoprávne podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na odpočítanie dane (§ 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH).

17. Na otázku rozloženia dôkazného bremena v daňovom konaní dal sťažovateľovi dostatočnú odpoveď už správny súd. Kasačný súd vo svojej konštantnej judikatúre (napr. 1Sžfk/7/2020 zo dňa 25.03.2021) vychádza z toho, že v daňovom konaní nesie daňový subjekt dôkazné bremeno ku skutočnostiam, ktoré sám tvrdí a deklaruje. Preukazuje okolnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach a ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; zodpovedá za vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť (§ 24 ods. 1 písm. a/, c/ Daňového poriadku). Dokazovanie v daňovom konaní vedie správca dane, ktorý je oprávnený ako dôkaz použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 24 ods. 2, 4 Daňového poriadku). Ak daňový subjekt preukáže uskutočnenie zdaniteľného obchodu tak, ako ho deklaruje, môžu mu orgány finančnej správy neuznať právo na odpočítanie dane len z dôvodu splnenia podmienok preukazujúcich zneužitie práva alebo účasť na daňovom podvode. Iba toto v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ prelomuje zásadu neutrality dane, podľa ktorej má byť zdaniteľná osoba (platiteľ dane) plne zbavená ťarchy DPH zaplatenej v cene tovarov a služieb, ak tieto použila na uskutočnenie ekonomických činností podliehajúcich spoločnému režimu DPH.

18. Zatiaľ čo v prípade preukazovania hmotnoprávných podmienok pre vznik práva na odpočítanie dane zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku zásadne daňový subjekt, ktorý si uvedené právo uplatnil, v prípade preukazovania zneužitia práva alebo účasti na daňovom podvode (§ 3 ods. 6 Daňového poriadku) je dôkazné bremeno len na správcovi dane. K podvodnému konaniu pritom dochádza vtedy, keď jeden z účastníkov transakcie neodvedie štátu daň a ďalší účastník si ju odpočíta za účelom získania neoprávneného daňového zvýhodnenia.

19. Ustanovenie § 46 ods. 5 Daňového poriadku dáva správcovi dane v rámci daňovej kontroly k dispozícii významný nástroj na vyjasňovanie pochybností o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených. Umožňuje správcovi dane po preverení údajov uvedených v daňovom priznaní a predložených dokladoch sformulovať, ktoré skutočnosti alebo doklady a z akých dôvodov považuje za pochybné z hľadiska pravdivosti alebo úplnosti, tieto pochybnosti oznámiť daňovému subjektu a vyzvať ho, aby nejasnosti vysvetlil, chýbajúce údaje doplnil, či preukázal ich pravdivosť. Ak správca dane takéto pochybné okolnosti zistí a oznámi ich daňovému subjektu, prechádza na daňový subjekt opätovne dôkazné bremeno za účelom vysvetlenia nejasností a preukázanie sporných skutočností (§ 24 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku). Musí však ísť o pochybnosti objektívne podložené, teda také, ktoré z konkrétnych dôvodov robia tvrdenia alebo doklady daňového subjektu nevierohodnými či nepravdepodobnými.

20. Kasačný súd pripomína, že v prejednávanej príhode nebol hodnoverne preukázaný základný hmotnoprávny predpoklad pre priznanie práva na odpočítanie dane, ktorým je reálne poskytnutie fakturovaných služieb deklarovaným platiteľom. Keďže práve nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku na odpočítanie dane viedlo orgány finančnej správy k vyrubeniu rozdielu dane sťažovateľovi, nebolo povinnosťou správcu dane dokazovať existenciu okolností vylučujúcich priznanie uplatneného práva na odpočítanie dane (napríklad zapojenie sťažovateľa do daňového podvodu spojeného s nedovoleným únikom na dani).

21. Kasačný súd pre rekapituláciu uvádza, že uplatnené právo sťažovateľ doložil objednávkami a zmluvami s dodávateľom, ktorý deklarovaný obchod voči správcovi dane účtovne nevykázal a daň z neho plynúcu zjavne neodviedol, pričom krátko po tvrdení realizácii zmlúv zanikol zlúčením s iným subjektom, ktorý je (tak ako jeho ďalší právni nástupcovia) nekontaktný a preto žiadne doklady súvisiace s predmetnými obchodnými prípadmi nebolo možné preveriť. K odstráneniu pochybností správcu dane o pravdivosti a úplnosti uvedených dokladov sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy nasvedčujúce priebežnému plneniu zmlúv s dodávateľom, ktorého vtedajší konateľ sa nevedel vyjadriť vôbec k ničomu a potvrdil len to, že reklama, za ktorú mimochodom účtoval sťažovateľovi 104.340 € (s DPH), zabezpečil, pričom o spôsobe realizácie predmetu zmluvy si nič nepamätal. Za čo presne dodávateľ účtoval sťažovateľovi 244.656 € (s DPH) na základe zmluvy o spolupráci a súčinnosti, zostalo záhadou pre všetkých zúčastnených, vrátane kasačného súdu.

22. Napokon to bol sám sťažovateľ, nie dodávateľ, ako by sa to pri prirodzenom chode vecí dalo očakávať, kto vo vyrubovacom konaní upozornil, že dodávateľ realizoval objednané služby pre sťažovateľa prostredníctvom subdodávateľa Istro production s.r.o. Krajský súd správne konštatoval, že správca dane k tomu vykonal náležité dokazovanie a zistil, že tento subjekt zabezpečil pre dodávateľa reklamnú kampaň ku koncertu skupiny Elán konaného dňa 11.05.2016 v Banskej Bystrici, za čo mu fakturoval sumu 14.784,00 € (z toho daň 2.464 €). Z verejne dostupných zdrojov správca dane zistil, že sťažovateľ nebol v rámci tejto kampani uvedený ako reklamný partner predmetného podujatia, ani sa na reklamnej kampani inak nezúčastnil. Ako už bolo uvedené, dodávateľ, ktorý vzápätí zmizol, fakturoval sťažovateľovi reklamnú kampaň v sume 104.340 €, pričom za zdaňovacie obdobie máj 2016 uviedol v daňovom priznaní k DPH vlastnú daňovú povinnosť v sume 275,24 €. Kasačný súd už uviedol, že sťažovateľ bol s uvedenými skutkovými zisteniami a z nich plynúcimi pochybnosťami správcu dane o pravdivosti a úplnosti predložených dokladov oboznámený, žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení neponúkol.

23. Napriek tomu, že zistenia správcu dane logicky smerovali k účasti sťažovateľa na podvodnom konaní spočívajúcom v uplatnení si odpočítania dane z fiktívnych a nezdanených plnení od dodávateľa, správca dane postavil svoje závery o nesplnení zákonných podmienok pre priznanie odpočítania dane z deklarovaných obchodov na neunesení dôkazného bremena zo strany sťažovateľa. Krajský súd vyhodnotil tento záver ako správny a kasačný súd môže s ním len súhlasiť, pretože skutočné poskytnutie deklarovaných služieb naozaj nebolo preukázané.

24. Pokiaľ ide o jednotlivé sťažnostné body kasačnej sťažnosti, kasačný súd konštatuje, že správny súd svoje závery tak ku skutkovému stavu zistenému v daňovom konaní (ku ktorému nemal sťažovateľ žiadne výhrady), ako aj k jeho právnej kvalifikácii, zrozumiteľne odôvodnil, pričom postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou kasačného súdu (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, príp. uznesenie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 705/2017). S poukazom na vyššie uvedené kasačný súd uvádza, že

sťažovateľ predloženými dôkazmi k uplatnenému odpočítaniu dane, na ktoré sa v kasačnej sťažnosti odvolával, nepreukázal prijatie predmetných služieb od deklarovaného dodávateľa ani od iného platiteľa dane, pričom tu je treba zdôrazniť, že predloženie objednávok a faktúr, ani spolu s výpoveďou konateľa dodávateľskej spoločnosti R. S., bez ďalších dôkazov o realizácii deklarovaných obchodov medzi sťažovateľom a jeho dodávateľom, nemajú s ohľadom na zistené okolnosti prakticky žiadnu dôkaznú hodnotu. Kasačný súd pripomína, že dôkazné bremeno v prejednávanej príhode neležalo na dodávateľovi ani jeho konateľovi, ako to nesprávne interpretuje sťažovateľ, ale na samotnom sťažovateľovi, ktorý toto bremeno neunesol a okrem doloženia niektorých formálnych dokladov nepreukázal splnenie materiálnych podmienok pre odpočítanie dane.

25. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd právne závery správneho súdu za zákonné a nedôvodnú kasačnú sťažnosť postupom podľa § 461 SSP zamietol.

26. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.